

Arrest

nr. 350 447 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 6 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten L. ROBERFROID en O. TODTS en van attaché L. MULIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine en onbepaalde nationaliteit te zijn, verzoekt op 7 augustus 2023 een eerste keer om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 maart 2025 een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierpt bij arrest nr. 334 546 van 16 oktober 2025 het hiertegen ingestelde beroep.

Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 10 november 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij twee keer verzaakte aan de oproep om voor de Dienst Vreemdelingenzaken te verschijnen, werd hij op 5 maart 2026 officieel geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek.

Opnieuw zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 27 maart 2026 zijn derde en huidig verzoek om internationale bescherming in. Op 18 mei 2026 wordt beslist hem vast te houden in het gesloten centrum te Merksplas. Op 24 juni 2026 wordt hij, via videoconferentie, gehoord door een medewerker van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). De commissaris-generaal beslist op 30 juni 2026 tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag ter kennis van verzoeker is gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 7 augustus 2023 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische asiendiensten.

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn. U bent geboren op (...) 2002 in Khan Younis, Gaza, waar u tot uw vertrek met uw familie verbleef. U bent etnisch Arabier en hangt het soennitisch islamitisch geloof aan. U maakte uw secundair onderwijs af en werkte hierna zo'n drie jaar als groenteplukker. U verliet Gaza op 6 september 2022 via Egypte met een Turks visum. U verbleef een tijd in Istanboel. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland waar u aankwam op 3 december 2022. Op 23 december 2022 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg op 24 maart 2023 de vluchtelingenstatus van de Griekse autoriteiten. Hierna reisde u van het opvangcentrum in Kos naar de hoofdstad Athene. U sliep hier een week op straat. Hierna werd u aangesproken door ene K. Hij zei dat u bij hem mocht verblijven totdat hij een nieuwe huurder had gevonden. U ging akkoord. Aangezien u maaltijden klaarmaakte en het huishouden deed, besloot K. dat u mocht blijven. Na zo'n twintig dagen à één maand vroeg hij u plots om drugs voor hem te vervoeren. Toen u weigerde werd hij agressief en sloot hij u twee weken op in een kamer met de boodschap dat u daar moest blijven totdat u akkoord ging met het vervoeren van drugs. U kreeg maar om de drie, vier dagen eten. U bleef zo'n twee à drie maanden in deze situatie tot u kon ontsnappen. U ging naar een dorp buiten Athene genaamd Monilada/ Manolada waar u nog een maand in een kamer opgebouwd uit hout verbleef. U verliet Griekenland op 2 augustus 2023 en diende hier dus op 7 augustus 2023 uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Griekenland vreesde u de slechte levensomstandigheden en nieuwe mishandelingen door K. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA-kaart, het paspoort van uw paternale tante en de identiteitskaart van de man van uw paternale tante, en een kopie van uw Griekse verblijfskaart (ADET).

Op 26 maart 2025 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat u reeds een beschermingsstatus genoot in Griekenland. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 16 oktober 2025 werd uw beroep door de RvV verworpen in het arrest met nummer 334546 waarin zij de motivering van het CGVS volgden.

In de loop van de afhandeling van uw eerste verzoek, met name op 2 februari 2024, had ook uw broer A., S. A A (OV x.xxx.xxx, CGVS xx/xxxxx) een eerste VIB ingediend bij de Belgische asiendiensten. Zijn verzoek werd op 30 juni 2025 niet-ontvankelijk verklaard. Uw broer ging in beroep bij de RvV. Zij vernietigden op 30 april 2026 de beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 346046.

Op 10 oktober 2024 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Antwerpen u tot een gevangenisstraf van acht maanden met uitstel omwille van het verkopen van verdovende middelen zonder vergunning.

Nog geen maand na het arrest in het kader van uw eerste VIB, met name op 10 november 2025, en zonder België sinds uw eerste VIB te hebben verlaten diende u een tweede VIB in bij de Belgische asiendiensten. In het kader van dat verzoek diende u op 18 februari 2026 op te dagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om er gehoord te worden. U bent niet op die afspraak verschenen. Die avond liet u per mail weten dat u niet kwam opdagen omdat zich van dag vergist had door de druk waaronder u leed en het pijnlijk psychologisch lijden dat u ervaarde. U kreeg als antwoord te horen dat u vijftien dagen had, volgend op de datum van uw oorspronkelijke afspraak, om u alsnog bij de DVZ te melden. U gaf hier echter geen gevolg aan. Daarom werd u op 5 maart 2026 officieel geacht afstand te hebben gedaan van uw VIB.

Op 23 maart 2026 verliep uw fysieke ADET.

Zonder België te verlaten diende u op 27 maart 2026 een derde VIB in bij de Belgische asiendiensten. Op 18 mei 2026 werd beslist u vast te houden in het Gesloten Centrum CIM Merksplas. Diezelfde dag lichtte u uw nieuwe VIB toe aan de DVZ. U verklaarde zich psychisch niet goed te voelen. Na de negatieve beslissing (in uw eerste VIB) was het nog erger geworden. U verklaarde voorts dat u probeerde te leven in Griekenland,

maar dat meerdere problemen ervoor zorgden dat u er weg moest. De bescherming die u er kreeg was niet effectief. U vreesde dat iemand in Griekenland u zou doden.

Op 24 juni 2026 werd u via videoconferentie gehoord door een Protection Officer van het CGVS.

U weet niet waarom u in het Gesloten Centrum te Merksplas zit en verklaart er zich helemaal niet goed te voelen. Ook los van uw opsluiting daar verklaart u psychisch niet in goeie toestand te verkeren. U voelt zich in strijd met uzelf en u voelt zich op. U bezoekt sinds drie maanden tweewekelijks een klinisch psycholoog – psychotherapeut en verklaart dat die opvolging u helpt. Om een goed beeld te hebben van uw psychologische toestand verwijst u naar het rapport dat u neerlegt. In het rapport worden volgende diagnoses gesteld: complexe posttraumatische stressstoornis; aanhoudend angst-depressief syndroom; cannabisgebruik met anxiolytisch en hypnotisch doel en een om verschillende redenen fragiel psychisch functioneren.

U verklaart bij terugkeer naar Griekenland geen nieuwe ADET te kunnen aanvragen omdat u intussen drie jaar in België bent en hier een leven hebt opgebouwd. In Griekenland zou u wel kunnen werken maar u voelt zich er door uw problemen met K. niet veilig en u voelt zich er niet thuis. Als u geen problemen zou hebben gehad met K. zou u niet in Griekenland kunnen werken omdat men te weinig verdient in Monilada/ Manolada.

Bij terugkeer naar Griekenland zou uw hoop en uw gevoel van veiligheid verliezen. U zou er dakloos zijn en u zou zich er eenzaam voelen omdat u er niemand hebt. Alleen nog maar horen over Griekenland is psychisch zwaar voor u.

Wat uw leven in Gaza betreft verklaart u op uw vijftiende ooit één dag te zijn meegenomen door Hamas. Er was een nepwapen waar men mee moest leren omgaan. Eenmaal thuis zei uw vader dat u niet meer met hen mocht meegaan.

Ter staving van dit verzoek legt u een psychologisch rapport neer dat op 5 mei 2026 werd opgemaakt door uw klinisch psycholoog-psychotherapeut N. M'R.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdfe bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde op 18 mei 2026 in de vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Uit het psychologisch rapport van 5 mei 2026, dat u op 2 juni 2026 per email liet geworden, en uw verklaringen op 24 juni 2026 blijkt echter dat u met bepaalde psychische moeilijkheden kampt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd gehoord door een Protection Officer met ervaring in het behandelen van verzoeken om internationale bescherming van mensen met een psychische problematiek. Er werd meteen gevraagd hoe het met u gaat (CGVS, 24/06/2026, p. 3). U kreeg daarna snel de kans om uw mentale toestand uitgebreid te bespreken (CGVS, 24/06/2026, p. 4-5, punt 15-24). Het persoonlijk onderhoud duurde niet langer dan een uur en vier minuten en was aldus beperkt belastend. U slaagde er te allen tijde in aandachtig te luisteren en coherent op soms complexe vragen te antwoorden. U werd gerustgesteld wanneer u emotioneel werd (CGVS, 24/06/2026, p. 5). U gaf aan zich op de dag van het persoonlijk onderhoud in staat te voelen om gehoord te worden (CGVS, 24/06/2026, p. 3, punt 4). U gaf op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat dit niet zo was of veranderde.

Uw advocaat diende met haar schrijven van 16 juni 2026 een aanvraag in tot een persoonlijk onderhoud in persoon omwille van uw psychische kwetsbaarheid. Daarbij werd echter in het geheel niet geconcretiseerd waarom een persoonlijk onderhoud via videoconferentie onverenigbaar zou zijn met uw psychische toestand, zodat werd besloten het gehoor via videoconferentie te laten doorgaan. Uw advocaat vroeg een herbevestiging van deze beslissing in het licht van het recente arrest (2026/73) van het Grondwettelijk Hof. Er werd haar door het CGVS op 18 juni 2026 bevestigd dat een persoonlijk onderhoud via video geen schending betrof van de in dat arrest gestelde voorwaarden. Hier is daarna noch door u noch door uw advocaat tegen ingegaan, al stelde uw advocaat wel, opnieuw zonder dit verder te duiden, nog eens in de opmerkingen aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat kwetsbaren best fysiek gehoord worden (CGVS, 24/06/2026, p. 9). Uw advocaat stelde in haar opmerkingen eveneens dat het stresserend voor u was om tijdens uw persoonlijk onderhoud in het gesloten

centrum te zijn maar er kan niet worden ingezien hoe dat geremedieerd zou kunnen worden door het onderhoud in persoon in het gesloten centrum te laten doorgaan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten (zie lager), gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Info status

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, 26/02/2025, p. 7-8), het door u neergelegd Grieks verblijfsdocument, de Eurodac Marked Record d.d. 08.08.2023 (zie blauwe map) en het antwoord van de Griekse autoriteiten op de aanvraag derde landen d.d. 07.12.2023 (ibid.), blijkt dat u reeds internationale bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Aan u werd de vluchtelingenstatus verleend op 24 maart 2023. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, 26/02/2025, p. 7-8).

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de kwalificatieverordening (Verordening (EU) 2024/1347). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft verleend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: **Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland**, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; **Country Report: Greece. Update 2023**, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf **Country Report : Greece. Update 2024** », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); **Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland** gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/Verslag+feitenonderzoek+statushouders+in+Griekenland+2024.pdf> ; **Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; **Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socioeconomic rights** gepubliceerd door RSA d.d. april 2026 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wpcontent/uploads/2026/04/RSA_RecognisedRefugees2026.pdf; **Communication on the status of migration management in mainland Greece** gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse

samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming (**COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior**, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u **onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan**.

Administratieve situatie

U hebt een ADET en een Grieks reispaspoort gehad. Uw ADET is op 23 maart 2026 verlopen (antwoord van de Griekse autoriteiten op de aanvraag derde landen d.d. 07.12.2023). U hebt ook een AFM gehad (CGVS, 26/02/2025, p. 12).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een **Griekse verblijfsvergunning (ADET)**, die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigten van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigten met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat **het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen** in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een

andere lidstaat van de Europese Unie.” Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. **In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).**

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

In uw geval is een vernieuwing van de ADET noodzakelijk.

U verklaart dat zo’n vernieuwing voor u geen optie is. Gevraagd waarom komt u niet verder dan vertellen dat u ondertussen reeds drie jaar in België bent en hier een leven hebt opgebouwd. U hebt hier gewerkt en u hebt hier een huis gehuurd (CGVS, 24/06/2026, p.5, punt 26-27). Daarmee toont u geenszins aan dat u uw ADET niet zou kunnen verlengen. U toont integendeel net nog meer zelfredzaamheid aan: u slaagde er in België – een in principe even vreemd land voor u – werk en huisvesting te vinden.

Het CGVS wijst er verder nog op dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze **niet** aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, **systematisch** zouden worden geconfronteerd met onredelijke verdragen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt **evenmin** dat het voor een dergelijke persoon **onmogelijk** zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat **verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt** om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen **eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat**, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat **de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart** door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport “the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter’s decision is notified to the applicant also via email” (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door

een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot verlening van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor

een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. **Sinds 1 april 2024** wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het **bewijs van verblijf** kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een **arbeidsovereenkomst** of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (**COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail**, van 13 februari 2026, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail>) blijkt dat een AMKA-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. **Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is** (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (**COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA** van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece_acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. **Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.** Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Problemen in Griekenland

Het CGVS herhaalt dat er in het kader van uw eerste VIB geoordeeld werd dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wel degelijk geëerbiedigd werden. U slaagde er niet in dat vermoeden te weerleggen. Het CGVS was bovendien van oordeel dat u een redelijke mate van zelfredzaamheid aantoonde en keuzemogelijkheden had. Aangezien de RvV de beslissing van het CGVS bevestigde en u geen beroepsmogelijkheden meer resten staat die beoordeling in zijn volledigheid vast. In onderhavig verzoek spreekt het CGVS zich zoals gezegd enkel uit over mogelijke nieuwe elementen of feiten die door u worden opgeworpen en aan de orde zouden zijn.

Vooreerst, waar u opnieuw verwijst naar uw problemen met de genaamde Karrar en zelfs vreest gedood te worden (DVZ, verklaring volgend verzoek, 18/05/2026, vraag 17-20) moet worden opgemerkt dat deze vermeende problemen in het kader van uw eerste verzoek als zijnde ongeloofwaardig werden beoordeeld. Deze beoordeling staat vast. Bij de beoordeling van uw mogelijkheid om naar Griekenland terug te keren kan vanzelfsprekend geen rekening gehouden worden met dergelijke ongeloofwaardige problemen.

Op het CGVS verwijst u naar uw problemen met Karrar om uit te leggen waarom u in Griekenland niet zou kunnen werken (CGVS, 24/06/2026, p. 5-6, punt 32-33). Logischerwijs valt deze argumentatie gezien het ongeloofwaardig karakter van die problemen in het water. Dat u zich in Griekenland eenvoudigweg niet thuis zou voelen weegt natuurlijk niet zwaar genoeg. Dat u ook zonder problemen met Karrar niet in Griekenland zou kunnen werken omdat men in Monilada/ Manolada te weinig verdient overtuigt evenmin. Dat in dat specifieke stadje te weinig verdient wordt omdat in die specifieke job een tussenpersoon een te groot aandeel afneemt kan niet als een bewijs voor werk in Griekenland in het algemeen dienen.

Verder vreest u in Griekenland de hoop te verliezen, dakloos te worden en zich eenzaam te voelen (CGVS, 24/06/2026, p.6, punt 35). Dat u hoop zou verliezen is een weinig concreet motief dat op geen enkele manier aantoont dat u uw rechten in Griekenland niet kan doen gelden. Wat dakloosheid en eenzaamheid betreft bewees u in het verleden al in Griekenland onderdak te kunnen vinden en zich sociaal te kunnen engageren.

In het kader van uw actuele zelfredzaamheid kan nog worden opgemerkt dat u een beetje gespaard hebt en dat uw broer hier werkt (CGVS, 24/06/2026, p.6, punt 36-37). U hebt weinig energie maar hebt op zich gelukkig geen fysieke aandoeningen (CGVS, 24/06/2026, p.4, punt 13-14) en verklaart te kunnen werken (CGVS, 24/06/2026, p.5, punt 31)

Voor de rest haalt u geen elementen meer aan ten aanzien van Griekenland, noch op het CGVS, noch op de DVZ (DVZ, verklaring volgend verzoek, 18/05/2026, vraag 17).

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (artikel 34, lid 1, van de Kwalificatieverordening (Verordening (EU) 2024/1347)). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de verlening van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg **is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "selfaccommodated"** en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou terechtkomen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U maakt niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

Kwetsbaarheden

Het CGVS neemt in onderhavig verzoek akte van uw psychologische problematiek. U verklaart niet in goeie psychische toestand te verkeren. U voelt zich in strijd met uzelf en u voelt zich op. U bezoekt sinds drie maanden regelmatig een klinisch psycholoog – psychotherapeut en verklaart dat die opvolging u helpt. Om een goed beeld te hebben van uw psychologische toestand verwijst u naar het rapport dat u neerlegt (CGVS, 24/06/2026, p.4-5, punt 15-23). In het zeer uitgebreide rapport worden volgende diagnoses gesteld: complexe posttraumatische stressstoornis; aanhoudend anxiodepressief syndroom; cannabisgebruik met anxiolytisch en hypnotisch doel en een om verschillende redenen fragiel psychisch functioneren (doc. 1).

Zonder te betwisten dat u een psychische kwetsbaarheid heeft, blijkt uit het door u neergelegde rapport niet dat deze kwetsbaarheid niet in Griekenland zou kunnen geadresseerd worden, en evenmin dat u door deze kwetsbaarheid niet in staat zou zijn om in Griekenland zelfredzaam te zijn. Zoals in het rapport wordt aangehaald, moet kwetsbaarheid niet worden begrepen als een totale afwezigheid van de capaciteit tot handelen. U heeft gewerkt (o.a. in België), gereisd, gepoogd uw situatie te stabiliseren. Deze functionele capaciteit is niet in tegenspraak met kwetsbaarheid maar houdt wel bepaald risico op decompensatie in (doc 1, p. 20-21, 6.2.8, 6.2.11). Het CGVS herhaalt in dat kader dat toegang tot professionele psychologische zorg uiteraard ook in Griekenland bestaat (zie hoger), hoewel u daar tijdens uw vorig verblijf in Griekenland niet eens naar gezocht hebt (CGVS, 24/06/2026, p. 9, punt 76).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe én regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Conclusie

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 198. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 5.12, §5 Wet RvV juncto artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

*Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar Griekenland waar hij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347 schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn regio van herkomst (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 51/5, 51/10, 57/1, 57/5ter, 57/5sexies en 57/24 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrij verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: de AVG) en van de artikelen 4, 7, 18, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker betwist in een eerste onderdeel de legaliteit van het persoonlijk onderhoud onder de modaliteit van videoconferentie en is van oordeel dat de verwerende partij arrest nr. 73/2026 van het Grondwettelijk Hof miskent. Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, waarop de verwerende partij zich beroept om verzoekers persoonlijk onderhoud via videoconferentie te rechtvaardigen, biedt ook zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 nog steeds niet de garanties die het Grondwettelijk Hof heeft geëist. Zo bepaalt de wet volgens verzoeker nog steeds niet welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie, noch dat een dergelijke verwerking plaatsvindt; of, en hoe, de beelden en het geluid van de videoconferentie worden verwerkt; welke categorieën van personen toegang hebben tot deze metagegevens, beelden en geluid; met welke welbepaalde doeleinden de metagegevens, beelden en geluid worden verwerkt en gedurende welke termijn de tijdens het onderhoud verzamelde gegevens worden bewaard. Bovendien, aldus verzoeker, laat de verwerende partij in haar beslissing na te verduidelijken in welke mate het afgenomen persoonlijk onderhoud aan de bovenstaande criteria voldoet.

Verzoeker besluit dat de door de wetgever aangebrachte wijzigingen niet van die aard zijn dat zij de conclusies van het Grondwettelijk Hof wijzigen. De artikelen 51/5, 51/10, 57/1, § 3, lid 1, 57/5ter, §1, 57/6/7, § 4 en 57/24, lid 1, van de Vreemdelingenwet schenden volgens hem immers nog steeds artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het EVRM. Ook na de wijziging door de wet van 16 juni 2026 voorzien deze bepalingen nog steeds niet in de procedurele waarborgen die het Grondwettelijk Hof essentieel heeft geacht voor het organiseren van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat het, rekening houdend met zijn psychische kwetsbaarheid, niet aangewezen was om hem te horen via videoconferentie. Hij wijst erop dat hij in het formulier van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeduid dat hij psychologisch kwetsbaar is, van Palestijnse afkomst is en een moeilijk relaas in verband met zijn leven in Gaza en zijn verblijf in Griekenland moest afleggen. Zijn

kwetsbaar profiel werd eveneens benadrukt in het schrijven van zijn advocate van 16 juni 2026, alsook na het persoonlijk onderhoud. Uit het rapport van het psychologisch onderzoek, opgesteld door zijn psycholoog, blijkt dat verzoeker lijdt aan een complexe posttraumatische stressstoornis. Daarnaast lijdt hij aan een aanhoudend angst-depressief syndroom. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen die UNHCR heeft opgesteld in verband met het houden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie en waarin wordt gesteld dat dit niet gepast is wanneer de asielzoeker kwetsbaar is. Hij wijst er tevens op dat Avocats.be, CIRÉ asbl, Ligue des droits humains, Nansen en Vluchtelingenwerk Vlaanderen waarschuwen rond het gebruik van videoconferentie. Verzoeker wenst te benadrukken dat het voor hem bijzonder moeilijk was om zich omstandig uit te drukken en vertrouwen te hebben in de tolk, die niet bij hem aanwezig was. UNHCR stelt nochtans dat de aanwezigheid van de tolk in hetzelfde lokaal aangewezen is. Verzoeker wijst er ook op dat hij zich, ten gevolge van een echo-effect, meermaals heeft moeten herhalen tijdens het onderhoud. Verzoeker betreurt dat hiervan geen enkel spoor terug te vinden is in de notities van het persoonlijk onderhoud. Rekening houdend met al deze elementen verzoekt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3, 5, 9, 10 en 13 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees parlement en de raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker buigt zich in een eerste onderdeel over de beoordeling van de nieuwe elementen (artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet). In een tweede onderdeel gaat verzoeker dieper in op zijn kwetsbaarheid en gebrek aan zelfredzaamheid en werpt hij op dat de beoordeling van zijn psychologische kwetsbaarheid niet kan worden losgekoppeld van de analyse van de systemische obstakels in Griekenland. Vervolgens gaat hij dieper in op het RSA-rapport van april 2026. In een derde en laatste onderdeel werpt hij op dat hem, als UNRWA-vluchteling, de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij zijn verzoekschrift:

- psychologisch attest (stuk 3);
- e-mailverkeer videoconferentie (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij legt op 8 juli 2026, overeenkomstig artikel 2.56, § 2, eerste lid, van de RvV-wet, een nota met opmerkingen neer, waarbij zij de 'privacyverklaring videoconferentie – verzoekers' voegt (bijlage 1).

2.2.3. Verzoeker legt op 10 juli 2026, overeenkomstig artikel 2.20, § 2, tweede lid, 2°, van de RvV-wet, een aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.3. Verzoeker werd op 24 juni 2026 door het commissariaat-generaal gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Zijn advocaat was gedurende het volledig persoonlijk onderhoud bij hem aanwezig in het gesloten centrum. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal.

Artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“Er wordt schriftelijk nota genomen van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter.

De notities van het persoonlijk onderhoud nemen de vorm aan van een schriftelijke weergave van het onderhoud. Deze notities zijn een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.”

Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overw. B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overw. B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

De Raad wijst er verder op dat het Grondwettelijk Hof in voormeld arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee door de Raad van State gestelde prejudiciële vragen over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende heeft overwogen:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*

- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: “een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen” (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overw. B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overw. B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Dit wordt door verzoeker op zich ook geenszins betwist. Voor wat dient te worden verstaan onder ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ verwijst de Raad naar de parlementaire voorbereiding (*Parl. St. Kamer*, DOC 56 1401/001, p. 64-67).

Hiermee is deels tegemoet gekomen aan arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 van het Grondwettelijk Hof, in zoverre daarin werd gesteld dat in de in het geding zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorzien was dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kon plaatsvinden.

In haar nota met opmerkingen merkt de verwerende partij op dat deze wettelijke grondslag, zoals voorzien in artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, op zichzelf voldoende is om een persoonlijk onderhoud via videoconferentie te organiseren, zonder dat het vereist is dat eveneens de procedurele waarborgen in de wet moeten worden vastgesteld. De Raad kan de verwerende partij hierin evenwel niet volgen.

Uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 blijkt immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Hoewel er op heden dus geen machtiging aan de Koning meer vereist is om het persoonlijk onderhoud per videoconferentie toe te laten, aangezien hiervoor thans een wettelijke grondslag bestaat, stelt de Raad vast dat er in de Vreemdelingenwet nog steeds niet voorzien is welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhoud via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer* DOC 56 1401/002, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhoud via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische

belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

De Raad stelt vast dat met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd in de uiteindelijke aanneming van de wet geen rekening werd gehouden. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar nota met opmerkingen van 8 juli 2026 voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Ten overvloede wijst de Raad op het volgende. De verwerende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan "*alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identificator zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identificator of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon*". Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel

4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonomisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip 'persoonsgegevens' ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 24 juni 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig via videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

2.3.4. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

V. SERBRUYNS